

Tisztelt gyászolók!

Az első gondolatom az volt, amikor Judit távozásának híre utolért, hogy pont egy ilyen embernek kell elköltöznie? Akire ekkora szükség lenne ma itt a földön? Lehet, hogy az égben is fogynak az angyalok? Kell az utánpótlás?

Mert Judit egy igazi mosolygós, finom lelkű, segítségre mindig kész angyal volt! Erre emlékeznék nekrológomban. Juditra, a földi angyalra.

Emlékező köpönyegem zsebéből fotókat húzok elő.

Az első egy kicsiny fénykép. Az akkori Dimitrov utcai családi ház szőlőlugasában hárman ebédelnek. A gesztenyebarna hajú, hatéves Juditka éppen édesanyjára, Gizi nénire nevet, édesapja, Laci bácsi, kenyeret szel. Gizi néni már 14 éve pihen a családi sírboltban, melynek most egyetlen gyermekük lesz a második lakója.

A következő kép egy recés szélű, megbarnult felvétel. 1962-ben készült Kaposváron, a Berzsenyi iskola udvarán. Az ötödikes, copfos, tisztatekintetű Judit az objektívbe néz, kissé távolabb egy nyurga, szőke nyolcadikos fiú, bizonyos Gyenesei Pisti, aki mosolyogva figyeli a kislányt, de úgy tűnik, nem mer közelebb lépni, csak a szeme csillog.

Persze tudom a kép folytatását, a gyerekbarátság igazi szerelemmé érik, s nyolc év múlva Horváth Judit 19 éves hajadonból Gyenesei Istvánné lesz. A határtalanul boldog – akkor már egyetemista fiú –, s a sugárzóan szép menyasszony a Budapesti Szent István Bazilikában mondják ki az igent, hogy aztán 42 évig egy pillanatra se engedjék el egymás kezét, és hogy a Szent István jobbját őrző Bazilika az egyre bővülő család zarándokhelyévé váljon.

Aztán egy újabb fotó, ez már színes, az Ezredév utcai családi ház teraszán készült, három férfi ül a terített asztalnál – a házigazda István, egy kitűnő tudós, és én – Judit asszony éppen egy tál aranybarna sültet tesz az asztalra.

A kép folytatása: amint leteszi, mosolyogva megjegyzi, hogy mi csak beszéljünk tovább, neki még dolga van a desszerttel.

Erről a képről Judit, a tapintatos, tökéletes **FELESÉG** jut eszembe.

Igazi segítőtársa volt férjének, sőt politikusai karrierjének műzsája!

Istvánnal tökéletesen kiegészítették egymást, együtt alkottak összecsiszolt, példás egészet. Istvántól hallottam egyszer: „Bár korán képes voltam magasan repülni, de szárnyalni Jutkám tanított meg”. Kísérte férjét annak megyei körútjain.

Megtanult vakon gépírni, hogy leírhasa István beszédeit. Egy kelet-magyarországi megye vezetője egy hivatalos programon köszönte meg Juditnak, hogy példát adott, mi több: iskolát teremtett, hogyan viselkedjen egy politikus feleség.

A végtelenségig szerette férjét. István közismert hobbija a pálinkakészítés, amellyel komoly hazai és nemzetközi sikereket ért el. Már kopogtatott Judit betegsége, amikor elhatározta, hogy megajándékozza Istvánt. Pálinkafőző szentélyé alakíttatta át a kerti grillező szaletlit. Pompás épületet tervezett, és építtetett. Férje számára ez volt az utolsó időtálló ajándéka. Judit tudta, hogy a jövőben az itt készülő párlatok nagyon sokaknak okoznak majd örömet.

És mennyi örömet szerzett legendás vendégszeretetével is!

Remek főztjeit sokan megízlelhatték: a nagycsalád, a barátok, az ismerősök, a kollégák. A vendégek olykor ismert politikusok, művészek voltak, máskor meg kevésbé ismert falusi emberek. Nem ritkán 15-20 fős vendégkörnek készültek a remek fogások. Kedvesen, mosolygósan főzte és tálalta

ezeket Judit. Hisz egész életében ez volt a legfőbb célja:
Örömet szerezni másoknak!

Újabb kép kerül elő. Nyár, Balaton part. Kockás takarón ül Judit, unokái Barnus és Dorina mellette térdelnek, Fanni és Isti a nyakába csimpaszkodnak. Anita és Leila a takaró szélén beszélget, Hajni, a menyé, fagyaltot hoz a gyerekeknek, veje Tivadar focilabdával zsonglörködik, míg kicsit távolabb áll István, átfogja fia vállát, a Balatont kémlelik. A legszűkebb család. Anya, apa, a három gyermek és párjaik, valamint a négy unoka. **Judit a CSALÁDANYA.** A következetes, mégis mélyen szerető nevelés ékes bizonyítékai. Irigylésre méltó összetartás, és végtelen szeretet. Mind sikeresek!

Anita Győrben él, a Széchenyi Egyetemen tanít. István közgazdász, egy külföldi tulajdonú céget vezet, Leila pedig a kaposvári főiskola elvégzése után Budapesten másodéves joghallgató.

És bár Judit soha nem sportolt versenyszerűen, mégis sportosan, egészségesen élt. Istvánnal együtt gyermekeit is így nevelte. Az eredmény fantasztikus! Anita művészi tornában többszörös magyar bajnok, valamint Európa bajnoki bronzérmes. István első osztályú teniszjátékos. Leila pedig téli és nyári olimpikon, Junior Prima díjas, többszörös világ- és Európa-bajnok öttusázó.

A Kaposvári Kosárlabda Klub a legutóbbi bajnoki mérkőzése előtt néma főhajtással adózott Judit emlékének.

Hallom, ahogy ott, a Balaton parti idillben a két legkisebb unoka szólítgatja a nagymamát: Gaga, Gagus, Gaguska. A családon belül 40 év óta Gagának hívják Juditot, még az első gyermek, Anita nevezte el így kicsiny korában.

Juditnak édesanyja halála után arra is jutott ideje és figyelme, hogy idős édesapjáról nap-mint nap gondoskodjon.

Az ötödik képen iskolai osztályterem, a padokban gyerekek, Judit háttal látszik, jobb kezével a táblán mutat valamit. Tanít. 8 évig Budapesten, 20 éven keresztül pedig Kaposváron. A lemaradókat segítő, felzárkóztató pedagógus. Nehéz, nagyon nehéz munka ez. Vasidegeket, rengeteg türelmet és szeretet igényel. **Judit Az ALKOTÓ EMBER!**

Mert hiszen nem csak szerető feleség-angyal és csodálatos családanya-angyal volt Judit, hanem munkájában is angyalian teljesített. S mikor nyugdíjba ment, a kemény munka folytatódott. Tíz év óta szülővárosában, Kaposváron, a SOMOGYÉRT Egyesület színeiben a városi közgyűlés tagja. Képviselőként kertelés nélkül mindig kimondta a fájó igazságot, de végtelen megértéssel és megbocsátással tette ezt. Munkája megkoronázása, amikor 2010-ben a polgármester javaslatára, a városi közgyűlés tanácsnoknak választja, ekkor lesz a Városfejlesztési Bizottság elnöke is. Közéleti munkáját soha nem tekintette politikai feladatnak, jóval inkább a szó nemes értelmében: szolgálatnak. Ez illett egyéniségéhez. Küzdött a lebontásra ítélt öreg házak megmentéséért, az iskolák működtetéséért, a pedagógusok megbecsüléséért, a sport támogatásáért. Gyakran emelt szót a város tisztaságáért. Kaposvár Önkormányzata saját halottjának tekinti, elismerve a városért végzett áldozatos munkáját.

A somogyi települések két évig tartó címeravatási zarándoklatán végig részt vett. Több községben zászlóanyának kérték fel. De zászlóanyja volt a Somogyi Huszároknak is, akik különösen szerették „Judit asszonyt”. Ezért állnak most díszőrséget itt a koporsója mellett.

Részt vett minden programon, ahova férjét a munkája szólította. Nem ritkán hét-nyolc települést is felkerestek egy-egy szombat-vasárnap. De ő nem utasként ült a hivatali autó hátsó ülésén, hanem ő vezetett, tehermentesítve a hivatásos sofőröket. Igazi kuriózum volt, mikor férje minisztersége idején is ezt tette. Bátran adhattak erre engedélyt, nagyszerűen

kezelte a volánt. Fiatal korában többször nyert autós szlalom-bajnokságot.

Judit elmaradhatatlan résztvevője lett a somogyi falvak és a városok rendezvényeinek. Hiányolták, ha nem volt ott. A mindenkihez kedves elnökfeleségből, majd az országgyűlési képviselő és a miniszter hitveséből, „a mi Juditkánk” lett.

Dicséretes karitatív tevékenységet is végzett: Több alapítványt támogatott, illetve indított útjára. Ezek közül a legjelentősebb a családjával együtt a Kaposi Mór Kórházban 11 éve – félmillió forintos adománnyal – útjára indított Fehér Szív Mozgalom. Ápolókat támogat az alapítvány. Vagy például Judit az egyik legkisebb falunak, Somogybükkösdnek felajánlotta, hogy minden év őszén egy-egy nemes fa adományozásával és elültetésével járul hozzá a kastélypark megújításához. Tucatnyi különleges fa növekszik azóta a parkban, immáron Juditra emlékezve.

Tisztelt gyászolók! De mi tette lehetővé, hogy ez az angyali asszony ilyen kiválóan megfeleljen e sokrétű kihívásnak?

A válasz: A csodálatos személyisége.

Szemeivel folyton simogatta a világot, mindig sugárzott, és ezt tovább adta a környezetének. Szerette az embereket, s ők viszont szerették.

Értett hozzá és gyakorolta a harmóniateremtést, hisz maga is harmóniában élt. Igaz ez a városszépítő tevékenységétől kezdve egészen a karácsonyi díszasztal-bemutatókig.

Vonzódott a virágokhoz, kedvence a sárga rózsza volt. Ebből készült menyasszonyi csokra is. De szépérzékéhez remek kézügyesség, és stílusérzék is párosult. Az idő múlásával megőrizte csinos, fiatalos külsejét, mindig az alkalomhoz illően volt elegáns. Hobbijává vált a képzőművészet, ösztönösen felismerte a stílusokat, zavarták a stílustörések. Kultúra és színházkedvelő volt. Személyiségét jól jellemzi, miként reagált arra, hogy amikor 25 évvel ezelőtt, férje

tisztsége révén először kaptak protokoll színházbérletet, ő ragaszkodott hozzá, hogy az árát kifizessék. Így jártak el azóta is minden évben.

Soha senkit nem bántott meg. Talán éppen ezért viselte nehezen a rosszindulatot, a rágalmakat, különösen, ha szeretteit alap nélkül bántották. Betegségének kialakulásában ez minden bizonnyal döntő szerepet játszott.

Az utolsó kép megint fehér-fekete. A műtőasztal metsző fehér fénye, a háttér sötét foltjai, és Judit sápadt arca. Először úgy tűnt megmenti egy bravúros műtét. Judit nagyon bízott benne, hogy végleg sikerül kimetszeni testéből a gyilkos kórt. Csak Istvánnal – aki otthon és a kórházban éjjel-nappal mellette volt és segítette – osztotta meg érzéseit: „Ti el sem tudjátok képzelni, hogy ez milyen nehéz!”. Ennyi volt az összes panasza.

Csodálni való önfegyelemmel viselte az október végétől karácsonyig tartó két hónap nehézségeit, aztán Karácsonyra, mintegy varázsütésre, nagyon jól lett. Ez a boldog, kegyelmi állapot Vízkeresztig tartott – köszönet érte Egyed Miklós és Horváth Gyula professzoroknak, és a Kaposi Mór Kórház Hematológiai Osztálya dolgozóinak. Aztán gyorsan romlani kezdett az állapota.

„Ne féljete! Soha nem lesztek egyedül. Ha el kell mennem, én akkor is itt maradok veletek, a ti testetekben, a ti gondolataitokban, a ti emlékeitekben”, mondta Judit, néhány nappal elmenetele előtt, majd hozzátette. „Örökké szeretlek benneteket!”. Azon a bizonyos éjszakán is együtt volt a család. Mintha megérezték volna a gyerekek, mind hazajöttek. Fogták Judit kezét, és együtt imádkoztak.

István számára Judit ápolása során megváltozott az öröm és a boldogság addig ismert mértékegysége. Így mondta nekem: „A mi kapcsolatunk különlegesen szoros és szép volt. Ezzel az elmenetellel vált teljessé az életünk. Nehéz helyzetben

mutathattam meg, most már valóban sírig tartó szerelmemet. Ahogy mindig, mindenben, úgy most is együtt voltunk. Egymásért lehattunk. Ki tudja, mi lett volna öreg korunkban, ha együtt éljük meg? Így addig maradhattunk együtt, amíg minden gyönyörű volt”

Isten veled, drága Judit, nyugodj békében!

De a te esetedben nem lehet ezzel befejezni. Mert te a mennyekben sem fogsz nyugodni, ahogy földi angyalságodban sem nyugodtál soha. Hadd kérjelek arra, hogy folytasd ezt tovább, de most már onnan fönről, a legkiválóbb angyalok sorából! Maradj édesapádnak, férjednek, gyermekeidnek, unokáidnak, az egész családnak őrangyala!

És kérlek, ha emellett lesz rá időd – és tudom, hogy lesz – ügyelj a jóakarátú... de talán ránk, tévelygő emberekre is, hisz te már a földön megtanultad, hogyan kell ezt.

Isten veled!